

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 166/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Tomášom Zaletom, Ťahanovské riadky 25, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžf 36/2016 z 12. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 18. apríla 2018 doručený návrh na začatie konania o sťažnosti podľa § 49 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), prostredníctvom ktorého sa sťažovateľ domáhal zrušenia v záhlaví citovaného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súdu odvolacieho, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského

súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 S 274/2014-121 z 8. septembra 2015, o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania o vyrubení rozdielu dane z príjmov správcom dane.

2. S postupom najvyššieho súdu sťažovateľ zásadne nesúhlasil a bol toho názoru, že odvolací súd závažným spôsobom porušil jeho právo na prístup k súdu, na spravodlivé súdne konanie a právo na účinný prostriedok nápravy v zmysle citovaných článkov uvedených v záhlaví tohto uznesenia. Pochybenie najvyššieho súdu videl predovšetkým v tom, že v rámci obnovy konania neprihliadol na čestné vyhlásenie svojho spoločníka, ktorý sa dodatočne priznal, že príjem získaný na základe ním vystavených faktúr si so sťažovateľom nedelil ako spoločný príjem záujmového združenia, v rámci ktorého spoločne podnikali, preto nemal byť zaťažený ani daňou z tohto získaného príjmu podľa dohody o podnikaní.

3. Ústavný súd posúdil obsah sťažnosti a dospel k záveru, že táto predstavuje zjavne neopodstatnený návrh v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Toto ustanovenie v záujme racionality a efektivity konania pred ústavným súdom dáva tomuto súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu pred tým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, pričom ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá nemá charakter kontradiktórneho konania, kedy ústavný súd môže obvykle rozhodnúť bez ďalšieho, len na základe obsahu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a údajov obsiahnutých v samotnej sťažnosti.

4. Ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu najvyššieho súdu, považuje ju ústavný súd spravidla za zjavne neopodstatnenú, ak napadnuté rozhodnutie nie je vzhľadom na svoju povahu, namietaným vadám svojím či vadám konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, spôsobilé porušiť základné práva a slobody sťažovateľa, t. j. keď sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia. Tak to bolo aj v tejto prejednávanej veci.

5. V konaní o povolení obnovy konania súd totiž nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia správcu dane (ktoré inak sťažovateľ nepodrobil

súdnej kontrole), ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné – a sťažovateľovi priaznivejšie – rozhodnutie, než aké bolo vydané skôr. Meradlom dôvodnosti sťažnosti teda nie je vecná správnosť žaloby o obnovu konania napadnutého rozhodnutia daňových orgánov, ale iba otázka, či tu sú relevantné dôvody na povolenie obnovy konania, resp. či najvyšší súd ústavne konformným spôsobom odôvodnil, prečo sťažovateľom predstreté (nové) skutočnosti takými nevidel.

6. Všeobecné súdy vrátane najvyššieho súdu vytvorili pre sťažovateľa dostatočný procesný priestor na to, aby predstrel nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli zvrátiť pôvodné rozhodnutia príslušných daňových orgánov o vyrubení dane z príjmu za obdobie roku 2004, tieto skutočnosti náležite posúdili, a potom vydali preskúmateľné rozhodnutie. Púhy nesúhlas s týmto rozhodnutím nemožno zásadne posunúť do ústavnej roviny. Preto s poukazom na to bola sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, keď ústavný súd nevidel v konaní najvyššieho súdu exces, ľubovôľu či vybočenie z pravidiel ústavnosti, ktorý v dodatočnej zmene výpovede spoločníka nevidel relevantný dôvod na obnovu pôvodného konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018